

ភ្លេចរឿងដើម

រ្យៗ ! សួរស័ព្ទរថយន្តមួយ បើកអស់ទំហឹងតាមវិថីពីកេ បណ្តាលឱ្យអ្នក
 ដើរលេងទាំងឡាយភ្ញាក់ឡើងលើចិញ្ចើមថ្នល់ ។ គឺឡានស៊ីត្រូអែន ១៥សេះ ។
 អ្នកបើកឈ្មោះរុំធី អាយុ ២០ឆ្នាំ រាងខ្ពស់ស្រឡះ, មុខមូលទ្រវែង, សក់រួញ
 ថ្ពាមខ្លា ។ កំឡោះនេះជាកូនឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិធ្នូ ។ គេទើបនឹងមកពីស្រុក
 បារាំងថ្មីៗ បានសញ្ញាប័ត្រឧត្តមវិជ្ជាជាន់ខ្ពស់ ខាងគំនូរ ។ រុំធីចេញពីហាងរាំ
 "រិច" នៅមាត់ទន្លេ ។ កំលាំងសុភវិធីឱ្យមនុស្សនេះបើកឡានលឿនហួសប្រ-
 មាណ ។

ម៉ោង ១២ យប់ហើយមនុស្សដើរលេងកាន់តែស្បើយ ។ រុំធីប្រុងទៅ
 លេងសប្បាយនៅគីឡូលេខ ១៦ ទៀត ។ ជូនជាគ្រោះកាចអ្វីធ្វើឱ្យចង្អុតឡាន
 កាច់ជ្រុលត្រង់ "រូបពីរ" រួចក៏ភ្នកសង្កត់ឡានទៅលើចិញ្ចើមថ្នល់ដែលរាបចាក់
 ស៊ីម៉ង់ត៍ ។ អ្នកបើករថយន្តសន្លប់មួយរំពេចឥតដឹងខ្លួនប្រាណសោះ ។ ឱ ! គួរ
 ឱ្យអនិច្ចាណាស់ ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានបាបគ្រោះដោយសុភវិធីឱ្យរង្វេង
 ស្មារតី ។ ម៉ោង ១កន្លះទៅហើយ ។ សល់តែអ្នកដើរលេង ៣-៤ នាក់ជូនឃើញ
 ឡានភ្នកនៅនោះ មនុស្សកំហូចទាំង ៤នាក់នេះក៏តាំងឈ្មោកមើលមុខអ្នករង
 គ្រោះ រួចសែងបុគ្គលត្រូវរបួសនោះដាក់ឱ្យដេកលើស្មៅ ទើបអាម្នាក់ដោះខោ
 អាវរុំធីទុកនៅតែខោទ្រនាប់ ។ អាម្នាក់ទៀតរុញឡានដាក់លើថ្នល់ឱ្យស្រួលវិញ

ទើបអាម្នាក់បញ្ជោះម៉ាស៊ីនឡើង រួចបបួលគ្នាបើកបាត់ទៅ គ្មានអាណិតដល់ បុរសដែលរងគ្រោះឡើយ ។ ឡាននោះពួកវាយកទៅរុញចោលក្នុងស្រះបិត នៅមុខវត្តបុរសវត្តជាការកំប្លែងឥតសមហេតុសមផលអ្វីសោះ ។

នេះហើយសេចក្តីពាលក្នុងលោកនេះ ដែលបណ្តាលមកពីការខ្វះការអប់រំអំពីគ្រួសារ ។

សន្សើមធ្លាក់ត្រជាក់ឥតឧបមា ។ មានរងារឆ្លើយឆ្លងគ្នាពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយ ។ សួររទេះគោដឹកៗ បន្តគ្នា ។ គឺជារដូវអ្នកស្រែបររទេះ ដើម្បីទៅទិញត្រីប្រហុក ។ វុំធីផ្ទារខ្លួនស្ទាបក្បាលឃើញមានឈាមបន្តិច តាំងក្រោកអង្គុយឡើងរកនីកខ្លួនឯង តើអញមកពីណា ។ ដល់នឹកៗ ទៅកាន់តែឆ្ងល់ឡើងៗ ព្រោះភ្លេចស្មារតីអស់រលីង ដោយពុំដឹងជាត្រូវសរសៃក្បាលត្រង់ណាដែលធ្វើឱ្យបាត់វិញ្ញាណអ្នកអស់ ។ ត្រង់នេះសូមអ្នកអានទាំងឡាយចាំកុំភ្លេចថា គ្រោះថ្នាក់នេះហើយ ដែលធ្វើឱ្យសរសៃខួរក្បាលវុំធីត្រង់ណាមួយខូច បណ្តាលឱ្យទៅជាភ្លេចភ្លាំងអស់ព្រមទាំងឱ្យមានរឿងរ៉ាវរំរែងតទៅ ។ គេភ្លេចតាំងពីទីលំនៅឪពុកម្តាយវិជ្ជាដែលខ្លួនបានរៀន ។ ហួសចិត្តខ្លួនឯង គេតាំងតែដើរតាមរទេះគោដែលបរបន្តៗ គ្នា ។ គាប់ជួនពូមួយមានធម៌មេត្តាក៏ហៅអ្នកកំឡោះឡើងជិះជាមួយ ។ វុំធីអរណាស់ឡើងជិះភ្លាមឥតបង្កង់ ។ វាត្រីកាន់តែស្វាងច្បាស់បន្តិចម្តងៗ ។ ព្រះអាទិត្យបញ្ចេញរស្មីក្រហមផ្ទះ អំពីកើតដូចជាផ្ទះកញ្ចក់ស្រពព្រះភ័ក្ត្រនៅមាត់ទន្លេមេគង្គ បន្តិចក៏កាន់តែឡើងសឹមៗ តិចៗ រួចបញ្ចេញរស្មីពណ៌អ៊ុក្រាស មុននឹងស្លៀកដណ្តប់គ្រឿងឥស្សរិយស សម្បុរមាសដែលបូរ

ពាសនៅលើប្រថពី ។

ព្រែកព្នៅ ! ផ្សារអ្វីអរអីងអាប់ ! អ្នកស្រុកមកពាសពេញដើម្បីនឹងទិញដូរគ្រប់ជំពូក ។ គេឮសូរជំជែកគ្នាអឹងកងតថ្លៃទិញទៅវិញទៅមក ។ ឡានបើកបរឥតឈប់ឈរ ខ្លះស្រែកហៅមនុស្សប្រជែងគ្នា ដើម្បីនឹងទៅទីក្រុង ។ វុំធីសំពះលាពូរទេៗ ក៏សួរមកអ្នកកំឡោះវិញថា ៖

- កូនទៅណាវិញពុំនៅជាមួយនឹងមាហើយ ?

- បាទ ! ខ្ញុំបាទទៅរកសុំស៊ីឈ្នួលគេនៅទីនេះទេ ។ សូមពូអញ្ជើញចុះ ខ្ញុំអរគុណណាស់ដែលលោកពូឱ្យដោយសារ ។ អ្នកបររទេះក៏នៅស្ងៀមនឹកក្នុងចិត្តថា ៖

- យីអ្នកកំឡោះច្បាស់ជាកូនគេអ្នកគ្រាន់បើដៃ ពិតមែនតែស្លៀកខោនិងអាវទ្រនាប់វៀលខ្លៀកប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់ខ្ជិលដេញដោលសួរទៀត ក៏បររទេះផុតទៅ ។

វុំធីតាំងដើរជុំវិញផ្សារព្រែកព្នៅ រួចសំដៅទៅទិសខាងកើត ។ គេបានទៅសុំធ្វើការថៅកែសែវៀនត្រីម្នាក់ ជាខ្មែរឥស្សាមឈ្មោះ ម៉ាត់-លាស់ ។ ដង្ហៅលាស់ឃើញអ្នកកំលោះនោះពេញចិត្តជាពន់ពេក រួចព្រមទទួលឱ្យនៅជាកូនឈ្នួលបំរើ ដើម្បីនឹងបានជួយប្រកបរបរនេសាទត្រីជាមួយគ្នា ។ គេសួរវុំធីថា ៖

- អ្នកឈ្មោះអ្វី ?

- វុំធី ភ្លេចឈ្មោះខ្លួនមែនទែនក៏ឆ្លើយថា ៖

- ខ្ញុំបាទពុំដឹងឈ្មោះអ្វីទេ តែហៅខ្ញុំឈ្មោះថា ឱកៗ បានហើយ ។

- អើចុះឱកឯងមានម្តាយឪពុកទេ ?

- ខ្ញុំបាទគ្មានទេ ? នេះ "សំដីវិធី"

ដោយឃើញមុខវិធីស្រពោនខ្លាំង ព្រោះថ្ងៃកាន់តែរសៀលហើយ នាយលាស់បន្តសំដីទៀតថា ៖

- អ្នកបរិភោគបាយរួចហើយឬនៅ ?

- បាទ ខ្ញុំបាទនៅទេលោក ។

គេក៏ឱ្យរៀបចំបាយទឹកឱ្យនាយឱកបរិភោគលុះត្រាតែផ្អែត ។ តាំងអំពីពេលនោះមក ឱកនៅបំរើគេដោយខំយកចិត្តទុកដាក់ដង្ហោលាស់ឥតមានខុសឆ្គងអីឡើយ ។ ព្រឹកព្រហាមឡើងគេភ្ញាក់តាំងពីមាន់រងាយកបួស្សឹមកបិត, រួចបិតផ្តៅចងធ្វើជាធ្នូ, ជាទ្រូ ។ រួចពីនោះ, គេជួយវេញខ្សែយកមកស្រេះសំណាញ់, អូន, អញ្ចងគ្រប់ជំពូក ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះឱកទៅរែកទឹកពុសឧសជួយរហូតដល់លាងបានឆ្នាំង អ្នកស្រីម៉ាស់ជាប្រពន្ធដង្ហោលាស់ថែមទៀត ។ អ្នកស្រីមានកូនក្រមុំតែមួយ រូបរាងឆើតឆាយសម្បុរស្រវែម ដំណើរទន់ភ្លន់ មុខមូលក្រឡង់ ច្រមុះស្រួច សក់ក្រហមហើយរួញ ។ គេមើលឃើញកូននេះ, គេស្មានថាកូនកាត់បារាំង ។ នាងក្រមុំពេញចិត្តនឹងអ្នកកំលោះណាស់ តាំងអំពីអ្នកចូលមកសុំនៅដំបូង ។ តែដោយនាងជាស្រី នាងអៀនពេកពុំហ៊ានបញ្ចេញអាការៈដែលខ្លួនស្រឡាញ់ឱ្យឱកដឹងឡើយ ។ ឱកវិញគ្មានគិតពីរូបកញ្ជាដែលមានរូបឆើតឆាយនោះទេ ព្រោះគេដឹងខ្លួនថា ខ្លួនជាអ្នកស៊ីឈ្នួលគេឯងខ្លួនជាអ្នកបំរើពិតប្រាកដ ឥតមានយោបល់អ្វីលំអៀង ក្រៅអំពីសេចក្តីស្អប់ត្រង់

សុចរិតរបស់គេតែប៉ុណ្ណោះ ។

ដង្ហោលាស់ និងអ្នកស្រី ពេញចិត្តនឹងកូនឈ្នួលថ្មីម្នាក់នេះណាស់ ។ ដំបូងគេឱ្យបាយទឹកជាមួយនឹងកូនឈ្នួលឯទៀត ។ លុះយូរៗ ទៅដល់ឃើញតិរិយាបថបុរសនោះល្អ គេតាំងហៅមកបាយជាមួយដូចក្នុងវង្សត្រកូលរបស់គេ តែអ្នកកំលោះចេះតែប្រកែក ព្រោះខ្លួនដឹងឯងថាខ្លួនជាមនុស្សបំរើ ។ ដង្ហោលាស់ព្រមទាំងគ្រួសារអង្វររបុរសនោះ ហើយប្តេជ្ញាប្រាប់ថា យើងទុកអ្នកដូចជាបុត្របង្កើត ។ ដោយពុំអាចដោះសាបានឱកក៏ព្រមបរិភោគជាមួយ ។ ដង្ហោលាស់ប្រគល់ការផ្ទាល់ខ្លួនឱ្យឱកថែរក្សាមើលទាំងអស់ ឈប់លែងឱ្យធ្វើការនឿយហត់ដូចកូនឈ្នួលឯទៀតៗ ហើយ ។ ឱកខំយកចិត្តទុកដាក់គ្មានឱ្យខ្វះកន្លែងណាឡើយ ។ ចំណែកនាងកញ្ជា "អាណា" ជាកូនដង្ហោ នាងខំតាក់តែងខ្លួនមួយថ្ងៃៗ ពុំមានឈប់ឈរ ។ នាងសង្ឃឹមទុកក្នុងចិត្តថា មុខជាមានថ្ងៃណាមួយជាឱកាសល្អ នាងនឹងបង្ហាញសេចក្តីស្នេហារបស់នាង ទៅលើបុរសកំសត់ដែលពុំដឹងខ្លួនសោះ ។ ពេលយប់នាងគេងឱបខ្នើយអោប, នឹកក្នុងចិត្តថា បើបានប្រសសំលាញ់នៅជិតខ្លួន-ទ្រូង និងទ្រូងប៉ះគ្នាម៉្លោះនាងនឹងបានសេចក្តីរីករាយយ៉ាងណាទៅ ? នេះហើយជាកម្លាំងភាគដែលដោតនៅចិត្តក្រមុំគ្រប់រូបពេលដែលភពប្រទះនឹងបុរសដែលខ្លួនពេញចិត្ត ។

ឱ ! សេចក្តីស្នេហា ! អ្នកដុតមនុស្សលោកខ្លាំងបំផុតជាងអគ្គីទាំងអស់ យើងចាំមើល តើពាក្យបូរាណលោកថា "ស្រឡាញ់ពេញប្រាសត្រូវដែរឬ ?"

ភាគទី ២ ការសោមនស្ស

ដង្ហោលាស់ពួញមញ្ជូមមកដល់ផ្ទះ គាត់សើចក្អាកក្អាយប្រាប់ប្រពន្ធ
កូនថា "នែរើយម៉ែអាណាអញសប្បាយចិត្តណាស់" បើកប៊ីស្តីមួយដបមក ហៅ
ឱកមកផងថ្ងៃត្រង់ណាស់ទៅហើយកុំខំធ្វើការពេក នៅស្រុកណាក៏ដោយគេធ្វើ
ការសុទ្ធតែមានពេលវេលា ។ ឱកដើរចូលក្នុងផ្ទះដោយរាបសា ។

- កួយដឹងទេ ម្តេចក៏ម៉ាថ្ងៃនេះ សប្បាយចិត្តម៉្លេះ ?
- បាទខ្ញុំដឹងថាលោកដង្ហោទើបនឹងអញ្ជើញមកពីសាលាខេត្តកណ្តាល ។
- អើត្រូវហើយកួយ ! តែថាមាសប្បាយដោយសារអ្វី ?
- បាទពុំដឹងដែរ ការត្រង់នោះ ។
- ឱ ! ហេតុតែក្មេងពុំទាន់ដឹងជើងសារជំនួញសោះ ឆ្នាំក្រោយមាននិងនាំ
កួយទៅជាមួយ ដើម្បីឱ្យស្គាល់អំពីរបៀបដេញបឹង ។ មាតាំងពីធ្វើមកពុំដែល
ចាញ់នរណាទេ លើកតែខ្មោចលោកដង្ហោហែកែវចេញ ។ មាដឹងល្បិចទាំងអស់
ដាក់ប្រាក់ ៤, ៥ ម៉ឺនរៀលភ្លាមស្តុកពូកអាតូចតាចទាំងអស់ នៅសល់អាធំ ១ ២
តាំងពន្លះឱ្យអស់ទំហឹងដែលពូកអាអស់នោះដួលក្តឹង ។ អាយ៉ា ! ខាតធំឆ្នាំហ្នឹង
ឡូលេខ ១៤ដេញឡើង ១៥០.០០០ រៀល មាដេញឱ្យ ២០០.០០០ រៀល
អាឡើងដល់ ២៥០.០០០ រៀលមាសៅស្ងៀម អាយ៉ា ! មុខស្ងួត ។ អាងខាត
តែម្តងចាំមើល ។ ឡូលេខ ១០-១១ ១៣-១៥ បានយើងទាំងអស់ចាំមើល

ដល់ចុងឆ្នាំអាងស្តុកពូក យើងសុំទិញពីរាជការវិញ ។
គេនិយាយបណ្តើរឆឹកស្រាបណ្តើរ មិនតែប៉ុណ្ណោះដង្ហោលាស់ ឱ្យដប់
លៀងគូលីធ្វើការគ្រប់គ្នា ហើយប្រាប់ថាថ្ងៃរសៀលនេះពុំបាច់មកធ្វើការទេ ។
គូលីទាំងអស់គ្នាសប្បាយចិត្តពេក ស្រែកហោក្រែវឡើង ។ ដល់ព្រលឹមឡើង
ដង្ហោលាស់ប្រជុំកូនឈ្នួលទាំងអស់គ្នា ហើយប្រាប់ឱ្យប្រមូលទុកថែវបាន ១០ ។
ដល់រៀបចំទូកក្តាររួចស្រេច គេថែវឡើងទៅលើហូសកោះឧកញ៉ាតិចំនួនពីរគី-
ឡូម៉ែត្រ ព្រោះគេមានឡូត្រីមួយនៅទីនោះហៅថា ឡូកោះចិនកោះចាស់ ។
ដល់ហើយគេចែកជា ៣ពូក ដាក់ជា ៣ មុំ ដើម្បីនឹងរាយមង ។ ដង្ហោលាស់នឹង
ឱកជិះទូកមួយធំជាងគេ ដែលមានអ្នកថែវ ៨ នាក់ ។ គេរាយមងជាត្រីកោណ
រួចតាំងគេដឹកសម្រាស់តាមទឹកដើម្បីឱ្យត្រីផ្តុំគ្នា រួចទៅគេតាំងអូសមងបន្តិច
ម្តងៗ ទើបត្រីដោយតាមសម្រាស់ ។ ដល់មងរួមជិតគេតាំងចុះក្នុងទឹកដេញ
ចាប់ត្រីដាក់ទៅក្នុងសំង ។ គេប្រញាប់ប្រញាល់បរិភោគដើម្បីនឹងបង្ហើយការ ។
ព្រះអាទិត្យចុះបន្តិចម្តងៗ រួចស្រាប់តែស្ងាត់ភ្លឺប ។ លើមេឃពពកអឹងអាប់ដូច
ជាសត្វក្អែកធំៗ រត់ពីទិសម្ខាងទៅទិសម្ខាង ។ ខ្យល់តាំងបក់អស់ទំហឹង ហាក់
ដូចជាបញ្ចេញកំហឹងដែលខំបញ្ជូនណាស់មកហើយ ។ ដើមឈើនៅលើច្រាំង
មានដើមគ, ដើមស្វាយ, ដើមអំពិលទឹកទន់ខ្ពស់ដល់ទៅរកបើករលើងបួសទាំង
មូល ។ ខ្យល់ព្យុះ ! ខ្យល់នេះអស្ចារ្យណាស់ សត្វស្លាបទាំងពួងមានកុក និង
ក្រសាយអឹងកងរត់ជ្រកទ្រន់រៀងខ្លួន ។ រូៗ រូៗ សួរខ្យល់រត់លើមែកឈើ លើ
ដំបូលផ្ទះពួស្តុករ៉ាវៗ ក្រាកៗ ។ រួចផ្អែកបន្ទោរបញ្ចេញភ្លើងភ្លេតៗ ម្តងៗ ។ សួរ

ផ្លូវលាន់រឿងហាក់ដូចជាបាញ់នឹងកាំភ្លើងធំ ។ ភ្ញៀវឆ្នាក់ខ្លាចៗ ឥតប្រណី ។ ឱ ! គួរឱ្យអាណិតដល់អ្នកថែទាំទូកទាំងឡាយ ដែលខំប្រញាប់ប្រញាល់រកទីជំរកគ្រប់គ្នា តែដោយមេឃងងឹតពេករួចរលកក៏ធំ ធ្វើឱ្យទូកទាំងអស់បែកខ្ចាត់ខ្ចាយ ពុំដឹងទៅខាងណាមកខាងណា ។ គេបង្អួកហៅគ្នា តែសម្លេងទាំងអស់នោះលេបបាត់នឹងសូរផ្លូវដែលគ្មានឈប់ឈរសោះ ។ ទូកដង្ហោលាស់ និងឱកខំថែរអស់ទំហឹងដើម្បីឱ្យដល់មាត់ច្រាំង ។ តែរលកធំពេកមកផ្ទុំបំផ្លាញ ធ្វើឱ្យទូកទាំងមូលក្រឡាប់ផ្កាប់ផ្កាវក្នុងជលសាដូចគេចាប់បោះឥតអាសូរ ។ ឱ ! សេចក្តីលំបាកនៃអ្នកនេសាទត្រីទាំងឡាយ ។ គួរឱ្យអាណិតអធមជាពន់ពេក ។ នាយឱកចាប់ច្រវ៉ាថែរមួយ ក៏តាំងចេះតែបណ្តែតខ្លួនតាម ព្រោះគេអស់កម្លាំងនឹងហែលយូរណាស់មកហើយ ។ គេពុំដឹងជាដល់ទិសតំបន់ណាឡើយ ។ គេចេះតែទប់ៗ ខ្លួនតាមថែរទឹកពេញពោះបាត់ស្មារតីអស់ ។

នៅពេលព្រលឹមស្រាងៗ មានទូកមួយថែរគ្នាពីរនាក់ ផុកបន្លែដើម្បីនឹងយកទៅលក់នៅទីក្រុងមកជិតខ្លួនអ្នកទទួលរងគ្រោះ ។

នាងក្រមុំម្នាក់ស្រែកទៅកាន់កន្សែងទូកថា ៖

- បងៗ ឈប់សិន ស្តីនុំ នំ អណ្តែតប្លែងប្លែង !

នាយរដ្ឋជាបងទប់ថែរម្តងទូក : "យី ដូចគល់ឧសពីយប់មិញខ្យល់ព្យះធំណាស់ !"

- ទេបង ប្រាកដជាមនុស្សលង់ទឹក ព្រោះមើលមុខនំសក់ក្បាលខ្មៅៗ !

គេវេរទូកទៅបៀតបៀនបបួលគ្នាចាប់ទាញឡើង ឃើញមនុស្សមែន

សន្លប់ឥតដឹងខ្លួន មិនគឺនរណាក្រៅពីនាយឱកដែលលិចទូកពីល្ងាចកាលកំពុងខ្យល់ព្យះ ។ អ្នកទាំងពីរនាក់បងប្អូនបង្កើតឈប់ទៅលក់បន្លែ ក៏បបួលគ្នាថែរទូកទៅកោះឧកញ៉ាតិវិញ នាំទាំងកំលោះលង់ទឹកទៅជាមួយផង ។ ដល់ហើយអ្នកនាំគ្នាសែងបុរសនោះដាក់លើរានមុខផ្ទះ រួចកញ្ជាងមន្ត្រីស្រែកហៅមាតាបិតាថា ៖

- ពុក និងម៉ែ អញ្ជើញប្រញាប់ជួយផង, បង និងខ្ញុំស្រង់មនុស្សលង់ទឹកម្នាក់នុំនំ !

តាតាំ-យាយគង់ ចុះមកដីប្រញាប់ប្រញាល់វិះតែជាន់កាំជណ្តើរខុស ។

- ឯណាកូន ! គាត់ស្រែកព្រមគ្នាប្តីប្រពន្ធ

- នុំនៅលើរាន, កូនទាំងពីរនាក់ចង្អុលបង្ហាញមាតាបិតា ។

យាយគង់បង្ហាត់ភ្លើង ។ តាតាំវិញពោះ ។ នាយរដ្ឋចាប់លើកខ្លួនរលាក់ទឹកដែលធ្លាក់តាមមាត់ព្រាវ ។ នាងឯមិតពោះនឹងប្រេងកូឡា ។ មិនយូរប៉ុន្មានកំដៅភ្លើង និងថ្នាំប្រេងធ្វើឱ្យបុរសកំរើកដៃជើងបន្តិចៗ រួចថ្ងូរខ្សាវៗ ។

- អុសគ្រាន់បើហើយ ! (នេះជាសម្តែងមនុស្សលង់ទឹកនៃយាយគង់) គេយកភួយមកដណ្តប់នាយឱក ។ នាងឯមជួយច្របាច់ជើងដៃ ។ ចំនួនមួយម៉ោង បាយឱកបើកភ្នែកធ្វើឡើងឡង់រួចលើកដៃសំពះ ។ គេសួរថា ៖

- ខ្ញុំបាទនៅឯណាហ្នឹង ? ទៅណាទៅលោកដង្ហោខ្ញុំ ?

នាងឯមឆ្លើយកាត់ថា : អ្នកលង់ទឹក-យើងស្រង់មក អ្នកសំរាន់ទៅព្រោះពុំទាន់ស្រួលខ្លួនទេ ។ ពីរម៉ោងទៀតចាំអញ្ជើញក្រោកពិសាបបរ ។ អ្នក

កំលោះហួសចិត្តក៏ខំឆ្កេចភ្នែកវិញ-វិលមុខស្តងហាក់ដូចជាយល់សប្តិ ។ គេនាំគ្នា
គ្រាហ៍បុរសដាក់លើផ្ទះមានពូករនាបតូចទ្រាប់ក្រោមខ្លួន ។ គេនិយាយគ្នាខ្សឹបៗ
គាត់ធ្វើមាត់ម្តប់ៗ ថានេះជាកូនគេអ្នកគ្រាន់បើពុំមែនអ្នកក្រខ្យត់ទេ មើលចុះ
រូបរាង ។ ពីរម៉ោងប្លាយក្រោយមក គេភ្ញាក់ពីដំណេកគេបរិភោគបបរ ។ ឱក
មានកំលាំងព្រិស រួចលើកដៃសំពះអរគុណម្ចាស់ផ្ទះម្តងទៀត គេដំណាលរឿង
រ៉ាំរ៉ៃប្រាប់កាលទៅនេសាទត្រី ។ រួចនាយឱកបញ្ចប់សេចក្តីថា ៖

- អ្នកនាង និងបងឈ្មោះ (អ្នកចង្កូលទៅរដ្ឋ) ព្រមទាំងអ័ប្រុសអ័ស្រី
ដែលមានគុណនឹងខ្ញុំបានឥតឧបមា ។ ខ្ញុំបានសូមខ្លួននៅបំរើអស់មួយជីវិត ។

ភាគទី ៣ ពោះឥកញ្ជ័រ

នាយឱកនៅបំរើគាត់យាយគង់ឥតមានខ្លោះ ។ មាន់រងារឡើងអ្នក
រែកទឹកពិទន្ទេចាក់ពាង ២-៣ ពេញ រួចអ្នកស្រោចបន្លែគ្រប់មុខមានល្អៅ,
ឱឡឹក, ត្រសក់ជាដើម ។ អ្នកឆ្លៀតលើកថ្នាលជារងដាំខ្ទឹម, សាឡាត់, ខាត់ណា
ថែមទៀត ប្លែកអំពីអ្នកទាំងពួង ។ យាយតាពេញចិត្តនឹងអ្នកកំលោះឥតឧបមា
នាងឯមតាំងពីឃើញឱកពេលណា នាងផ្តិតជាប់សេចក្តីស្នេហារបស់នាង ។ នារី
ហាមពុំឱ្យធ្វើការនឿយពេក ។ នាងទៅជួយរែកទឹកផង, តែឱកចេះតែអង្វរ
កញ្ជ័រកុំឱ្យធ្វើការនឿយ ហើយយល់ព្រមថា បើនាងជួយតែត្រឹមស្រោចឥវ៉ាន់
បានហើយ នាងក៏ព្រមធ្វើតាមព្រោះឱកអង្វរនាងខ្លាំង ។ រាល់ព្រឹក និងវេលា
រសៀលល្ងាច គេឃើញបុរសនារីទាំងពីរធ្វើការត្រសងជាមួយគ្នា ដូចលកញ្ជី
ឈ្មោល ។ នាងឯមចេះតែលបមើលរូបរាងឱករូចគិតក្នុងចិត្តថា : "យីអ្នក
កំលោះនេះល្អណាស់តើ" បូកពារក៏សុភាពរាបសា ។ អ្នកនេះពុំមែនជាកូនអ្នក
ស្រែចំការទេ ។ អញតែពុំខំដំណើមយកសេចក្តីស្នេហាអំពីគេឱ្យបាន មុខជានារី
ឯទៀតកញ្ជ័រហើយ ។ មិនប៉ុន្មានផង "មីអូន" សំឡាញ់អញលូចសរសើរជា
ច្រើន ។ ឱ ! អ្នកកំលោះអើយ អ្នកម្តេចក៏មិនមើលមើលខ្ញុំផងដែលចេតនាដល់
រូបអ្នក ។

នាងឯមពិតមែនជាកញ្ជ័រស្រុកចំការ តែនាងល្អឆ្លើមលើនារីទាំងពួងនៅ

លើកោះ ។ នាងមានរាងដូចរាជបាងរូ ចង្កេះតូចមូលត្រពាកនាងចេញក្រៅ
 កំភួន ជើងស្តួចដូចបណ្តូលចេក ភ័ក្ត្រនាងមានសម្រស់ល្អគន់ មើលយូរទៅវិតតែ
 ល្អឡើងៗ ចិញ្ចឹមដូចជាស្លាបកំរោម ច្រមុះវែងស្រួចចុងដូចជានារីក្រិច ថ្ពាល់
 នាងទាំងសងខាងក្រហមដូចផ្លែទម្លាប់ សុដន់ទាំងពីរស្រួចទៅមុខហាក់ដូចជា
 មានឱជារស ខាងក្នុងវលាយឱ្យស្រើបដល់ទស្សនានៃកម្លោះទាំងឡាយ សក់
 បីប្រះស្មាហើយរួញ ។ នាងឥតចាំបាច់អ៊ុតទេ គឺល្អពីនាយ ។ នាងនៅកោះ
 ឧកញ៉ាតិ ហាក់ដូចជាទេពធីតាមួយរូប មកសណ្ឋិតសំរាប់រកអ្នកឯណាដែលមាន
 សមត្ថភាពល្អមនិងនាង ។ គូពុំគេច ! ប្រហែលជារុំទេដឹងដែលត្រូវមកស្រង់
 បុព្វដែលល្អអស្ចារ្យនៅទីនេះ ? រុំទេលួចមើលនាងម្តងៗ ដែរហើយមានចិត្តចង់
 បាន តែគេគិតថា គេជាអ្នកបំរើនាងមានគុណណាស់ ។ មួយទៀតខ្លួនដូចជា
 ជំនួនពុំគួរហ៊ានស្រវាផ្កាយនៅលើមេឃ ។ អ្នកកម្លោះពុំហ៊ានសំឡឹងមុខនាងចំ
 ទេ ខ្លាចកាមរាគកញ្ជក់ចិត្តអ្នកឱ្យកំរើក កើតមានគំនិតពុំតប្បិទៅលើរូបនាង ។
 ថ្ងៃមួយនាយព្រឿងជាសម្លាញ់នឹងរដ្ឋជាបងនាង មកលេងផ្ទះឪពុកម្តាយនាង ។
 គេក្រឡេកឃើញនាងឯមកំពុងជួយស្រោចដំណាំឱក គេភ្ញាក់ព្រើតដូចជានាក់
 នឹងខ្សែភ្លើង ។

គេស្រែកហៅនាងឯមថា ៖

- ជំរាបសួរនាង ! សុខសប្បាយជាទេ ?

នាងក៏ភ្ញាក់ខ្លួនដែរ រួចបែររកសំលេងអ្នកស្រែក

- យីបងព្រឿងទេ ខ្ញុំស្មានថាអ្នកណា ! អញ្ជើញឡើងលើផ្ទះនៅឈរធ្វើ

អីទីនេះ (នារីតប)

នាងចោលចុងស្រោចដំណាំ ក៏ដើរទៅទទួលភ្ញៀវ ចំណែកឱកក៏គេច
 បាត់ទៅក្រោយផ្ទះ ដែលដាំសុទ្ធតែដើមចេក ។

ព្រឿងធ្វើមុខស្មើ រួចសួរទៀត ៖

- នាងបានកំលោះម្នាក់នេះពីណាមក ?

នាងប្រាប់តាមរឿងហូរហែ ទើបញ្ជាក់ថា ៖

- បងព្រឿងអើយ ! តាំងពីបានបងឱកមក ខ្ញុំចូរកំលាំងណាស់ !

គេជួយខ្ញុំគ្រប់ជំពូក ជាជាងជួលឈ្នួលដែរ មែនទេបង ?

- មែនហើយនាង នាងត្រូវតែប្រយ័ត្ន ពាក្យចាស់លោកថា : " ឈឺ
 កោងវល្លិព័ទ្ធ មនុស្សសាត់ព្រាត់កុំយកជាគ្នា " ។

ព្រឿងចង់និយាយតទៅទៀត ដើម្បីស្តង់មើលចិត្តនាងតើនាងស្រលាញ់
 គេទេ ប៉ុន្តែជូនជាពួកម៉ាកគេមកដល់ស្រែកថា ៖

- យី ! អាព្រឿង អាមកពីកាលណា ? (នេះគឺសំដីនាយរដ្ឋជាបងនាង
 ហើយត្រូវជាសំលាញ់ស្និទ្ធស្នាលរបស់នាយព្រឿង) ឡើងទៅលើផ្ទះរាប់ទៅ
 អញរពកឯងណាស់ ។

ព្រឿងឡើងដោយទើសទាល់ ព្រោះពុំបានសម្រេចការដែលខ្លួនបំណង
 មកពីនាយ ។ ដល់ហើយគេសំពះសួរយាយតារួចក៏អង្គុយបត់ជើងតាមកន្លែងគួរ
 សម ។ នាងឯមក៏ភៀសខ្លួនចូលក្នុងបន្ទប់បាត់ ។ នាងអង្គុយចាក់ជរធ្វើជារាំង
 បង្អួច ។ តាយាយខំស្រែកហៅឱកឱ្យមកនិយាយលេងនឹងគេ តែឱកដើរចាត់ពុំ

ដឹងជាទៅណា ។

ច្រើនដំណាលសួរអំពីរបររកស៊ីដែលលក់បន្លែ ។ រដ្ឋតបវិញ អើអញ
លក់ដូរគ្រាន់បើដែរ ឥឡូវតាំងពីបានប្តូរឱកមកនៅជាមួយ ។ មនុស្សនេះធ្លាប់
ចេះតុបតែងដាំបន្លែផ្សេងៗ ជាច្រើន ហើយដៃគេត្រជាក់ផង ។ ដាំទៅដុះល្អ
ណាស់, ឥឡូវលក់បានមួយជាបួន ។

- សំណាញ់អើយកុំអួតពេក ! ត្រូវគិតថា : "គេហុតសំឡូសំឡឹងកាក
ណា" ឯងមានប្តូរស្រីផង អញនិយាយដោយសារទុកឯងដូចបងបង្កើត ។ នាង
ឯមព្វមាត់ច្រើននិយាយពុំសមអំពីឱក នាងនេះគូលក្នុងចិត្ត តែនាងពុំមាត់
ឡើយ ។ នាងដឹងច្បាស់ថា ច្រើនស្រឡាញ់នាង ប្រុងចែងនាងជាច្រើនលើក
ច្រើនគ្រាហើយ តែនាងពុំព្រម នាងសូមតែទុកគ្នាដូចបងប្តូរបង្កើត ។ នេះ
ហើយពួកម៉ាកចង់ស៊ីពួកម៉ាក ។ នាងជានារីមួយមានកិរិយាល្អឥតឧបមា ប្រសិន
បើនាងប្រាប់រដ្ឋនូវអាការៈពុំគប្បី ប្រហែលជាមានការទាស់ទែងរវាងរដ្ឋ និង
ច្រើនពុំខាន ។ តែនាងជានារីចេះរក្សាសេចក្តីសុខ ។ អ្នកស្រុកទាំងប្រុសទាំង
ស្រីស្រលាញ់សរសើរនូវសេចក្តីល្អរបស់នាងឯមពុំដាច់ ។

ភាគទី ៤ កាប់ឧសនៅ ព្រៃនាម

ឱកទៅកាប់ឧសជាមួយនិងរដ្ឋនៅក្នុងព្រៃនាមមួយ ។ គេបរទេះគោ
តាំងពីព្រលឹមទាល់តែថ្ងៃត្រង់ទើបដល់ ។ គេបរិភោគបាយរួច បានបបួលគ្នា
កាប់ដើមរាំង អារដើមអំពិលទឹករំលំរួចត្រឡប់មកផ្ទះ ។ ព្រះអាទិត្យអស្តង្គត
ទៅហើយ នៅសល់តែអន្ទះភ្លើងប្រឹមៗ ក្រោយរាំងដើមឈើ ។ ពពកសម្បុរ
ក្រហមក្លាយទៅជាកុឡាបរួចលឿង ។ បន្តិចទៅលឿងស្តើងដូចជាក្រដាស
ដែលជ្រលក់ប្រេងកាតដាក់មុខចង្កៀង ។ ពេលយប់ ក៏ត្រដាងអារវង់រឹតចូល
មកនៅពេលដែលអ្នកទាំងពីរបរទេះដល់ផ្ទះ ។ ឆ្កែព្រុសឡើងដោយឃើញមាន
ឧសប្រគាក់ប្រគងលើរទេះ ចំឡែកជាន់កាលចេញទៅ ។ នាងឯមសុខទទួល
បងរួចជួយស្រាយគោនាំយកទៅក្រោល ។ នាងដាក់ស្មៅឱ្យវាស៊ីព្រមទាំងដង
ទឹកដាក់ឱ្យវាផឹក ពុំបាច់ដឹកចុះផឹកនៅមាត់ទន្លេ ព្រោះនាងដឹងថាសត្វនឿយ
ណាស់ ។ អ្នកកំលោះទាំងពីរដោះខោអារវួចចុះមុជទឹកទន្លេ ។ ឡើងមកវិញ
គេបបួលគ្នាស្រស់ស្រូបបាយដែលហុយៗ ។ នាងឯមអង្គុយបំរើពុំព្រមចូល
បរិភោគជាមួយទេ ដោយឃើញម្ហូបតិច ព្រោះនាងបានរំលែកជូនមីងខាត់ដែល
ឈឺនៅផ្ទះបៀតខាង ។ បាយរួចបុរសទាំងពីរជក់បារីមួយម្នាក់ដែលនាងឯម
រៀបដាក់ក្នុងប្រអប់ឱ្យ ថែមទាំងមានអប់ផ្កាម្លិះផង ។ មួយសន្ទុះឱកក្រោក
ក្រេសកាន់ពូថៅទៅពុះឧសអំពិលទឹកបំបែកជាតូច ពិតមែនតែយប់ហើយ ។

រដ្ឋ និងឯមឃាត់យ៉ាងណាពុំស្តាប់ ។ គេប្រាបវិញថាតែខ្ញុំទុកយូរទៅស្ងួតពិបាក
ពុសណាស់ ។ រដ្ឋយល់ស្របជាមួយក៏ចុះទៅជួយពុសដែរ ។ ឯមបំភ្លឺចង្កៀង ។
ពុំដឹងគ្រោះអកុសលអ្វីពូថៅដែលឱកពុស ក៏ផ្លាតមកត្រូវថ្លើមជើងអ្នកកម្លោះ
ចេញឈាមហូរដូចគេអារកមាត់ ។ នាងឯមភិតភ័យណាស់ ។ នារីស្ទើរនឹងបាត់
ព្រលឹងអស់ ។ នាងទៅជាឈរគាំងនៅមុខអ្នកបូសរួចស្រែកថា ៖

ជួយផងៗ ឈាមច្រើនណាស់ ! ឪអើយជួយ ! តាគាំស្តុះចុះដីប្រញាប់
គាត់ឃើញហើយក៏យកដៃទប់ចំកន្លែងដែលរបូសចេញ មាត់ដីបអូចៗ រួចស្រែក
ប្រាប់ប្រពន្ធគាត់ឱ្យអុជធូបបីសរសៃឱ្យគាត់ ព្រោះគាត់ចេះសូត្រតាថាផ្ទះឃាត់
ឈាម ។ យាយគង់ធ្វើតាមហុចភ្លាម ។ គាត់ផ្ទុំភ្លែត ។ ឈាមអន់ហូរមួយរំពេច
គួរអស្ចារ្យណាស់គាថាវិជ្ជាខ្មែរអាចជំនួសវិទ្យាសាស្ត្រអីរូបបានខ្លះដែរហ្ន៎ ។ រដ្ឋ
យកអម្រែមភ្លើងហុចគាត់ៗចុកមុខរបូស ។ អ្នកទាំងអស់គ្នាជួយគ្រាហ៍បុរស
រងគ្រោះដាក់លើផ្ទះ ព្រោះគេស្រយង់ជើងដើរពុំកើត ។

នាងឯមយកក្រណាត់ទេសឯកយ៉ាងទន់ព្រមទាំងសំឡឹមកុំរបូសឱ្យអ្នក
កំលោះ ។ នាងអាណិតឱកជាពន់ពេក ដោយឃើញថារបូសនេះ នឹងធ្វើឱ្យឱក
ខានដើរជាយូរថ្ងៃពុំខាន ។ ឱកអន់ឈឺបន្តិច គេឃើញដែលដំទន់របស់នាងឯម
ស្លាប់ដល់សាច់តែ ហាក់ដូចជាឱសថមួយមានមហិទ្ធិបូទិពូកែអស្ចារ្យជួយឧបត្ថម្ភ
នូវការឈឺចាប់ ព្រោះនាងតាំងចិត្តមូលជាប់ឱ្យអ្នកបាត់ឈឺ ។ កំលាំងចិត្តរបស់
នាងដែលចេញអំពីព្រលឹងនាងទាំងស្រុង អាចធ្វើឱ្យរបូសអន់ស្រាលដែរ ។ នេះ
ហើយដែលជាថ្នាំមួយសម្រាប់ជួយមនុស្សជំងឺឱ្យមានកំលាំង កាលបើអ្នកព្យា-

បាលចេះប្រមូលគំនិតឱ្យមូលតាំងឱ្យជាប់ ដើម្បីជួយសម្រាលសេចក្តីលំបាកអ្នក
ឈឺ ។ ឱកត្រូវដេកជាប់លើគ្រែចំនួនអស់ជាច្រើនថ្ងៃ ។ អ្នកអង្វរកពេកព្រោះពុំ
ចេះនៅទំនេរហើយចង់ក្រោកឈរម្តងៗ តែនាងឯមពុំព្រមឱ្យឈរសោះ ។ នាង
លាងមុខដៃចៅឱ្យឱករាល់ព្រឹក រួចលាបថ្នាំពេទ្យឱ្យ ពុំសុខចិត្តឱ្យឱកធ្វើខ្លួនឯង
ឡើយ ។

ឱកនិយាយឡើង ៖

- ឱ ! នាងស្រីអើយ ! នាងមានគុណនឹងខ្ញុំតតណនា ។ ខ្ញុំពុំដឹងមានអ្វី
តបស្នងសងគុណអ្នកនាងទេ មានតែម្រាមដៃដប់នេះជាកំលាំង ។ កុំមាន
ប្រសាសន៍ដូច្នោះបងឱក ។ បងជួយកំលាំងខ្ញុំណាស់ដែរ ។ កុំតែបានបងមក ខ្ញុំ
និងបងប្រុសខ្ញុំពុំដឹងជានឿយយ៉ាងណាទេ ពុក និងម៉ែក៏កាន់តែចាស់ហើយបង
ឃើញស្រាប់ គាត់ធ្វើការធ្ងន់ពុំបានឡើយ ។

អ្នកស្តាប់សំដីនាង វាចាហាក់ដូចជាស្តាប់ចម្រៀងយ៉ាងពិរោះដែលមាន
ក្នុងលោកនេះ ។

ភាគទី ៥
នីតិកម្មចិត្តនិងវាសនារបស់ខ្លួន

មួយអាទិត្យញួយកន្លងហើយ ។ មុខរបួសបានសះស្បើយបន្តិចម្តងៗ
ឱកក្រោកឈរឡើងបានបន្តិចក៏ខំដើរ ទៅជាទន់ជង្គង់ដូលទៅលើក្តារ ។ ឯម
ស្រែកភ្លាត់សំលេងក្នុងចង្ក្រានបាយ រួចស្ទុះមកគ្រាហ៍អ្នកកំលោះដាក់លើគ្រែវិញ
ផ្អើលនោឡោដល់យាយគង់តាគាំ ដែលមកដល់ហើយឃើញឈាមហូរផងនៅ
មុខរបួស ។ តាយាយទាំងពីរបន្ទោសឱកព្រមគ្នាជាខ្លាំង ។

ឱកឆ្លើយវិញប្រញាប់ -

- ឱលោកអីអើយ ! ខ្ញុំពុំចេះនៅស្ងៀមទេ ។ អផ្សុកណាស់ ! មួយទៀត
រអៀសខ្លួនឯងផង ព្រោះតាំងតែអំពីមកនៅទីនេះ រវល់តែឱ្យនាងស្រីអំពល់ទុក្ខ
ដោយសារខ្លួន ។ នឹកឡើងតូចចិត្តនិងវាសនារបស់ខ្លួនពេក ។

គេពោលផងស្រក់ទឹកភ្នែកខ្លួនឯងផង ។ នាងឯមស្ទុះទៅបៀតអ្នក
កម្លោះ លូងលោមដោយពាក្យផ្តែមស្រទន់រកអ្វីប្រៀបគ្នាន ។

- បងកុំគិតដូច្នោះ ។ កើតជាមនុស្សតែងតែរងទុក្ខជាធម្មតាគ្មាននរណា
ជៀសបាន ។ ព្រះលោកសំដែងរួចហើយថា : "តែមានរូបមានទុក្ខ" អ្នកបងតូច
ចិត្តធ្វើអី ។ អ្នកមានខ្ញុំនៅជិតហើយ ។ ខ្ញុំតាំងចិត្តពីដំបូងមកគឺថែអ្នកដូចបង
បង្កើតចេញពីឧទរជាមួយគ្នា ។

ឱកបានស្បើយនូវសេចក្តីទោមនស្សនឹងខ្លួនឯងបន្តិច ។ គេចូរចិត្តខ្លាំង

ដោយឃើញសេចក្តីមេត្តាដ៏ធំទូលាយរបស់នាងឯម ចំពោះខ្លួន ។ គេតបទៅ
វិញ -

- ឱអ្នកនាងដ៏មានគុណធ្ងន់លើរូបខ្ញុំ ។ ខ្ញុំអរគុណបម្រើសំដីនាង
អម្បាញ់មិញនេះ ។ សំដីនេះជាឱសថមួយដ៏ពូកែសក្តិសិទ្ធិ ដែលអាចញ្ចាង
ជីវភាពខ្ញុំឱ្យទ្រាំរស់នៅក្នុងជាតិនេះបាន កុំអីខ្ញុំបែកដើមទ្រូងស្លាប់ហើយ ។
នាងឯមខំអង្វរអ្នកកំលោះកុំឱ្យនិយាយទៀត ព្រោះនាងខ្លាចអ្នកកំលោះអស់
កំលាំងដោយឱកមានចំហាយក្តៅចេញពីខ្លួន បណ្តាលដរាបអំពីជើងរបួស ។ ឱកក៏
សំងំដំណែកស្តប់ស្តល់ទៅ ។ ព្រឹកឡើងអ្នកបានចូរស្រួលជាងធម្មតា ។

គេលែងហ៊ានក្រោកឈរដូចមុនហើយ ព្រោះនាងឯមនៅតែអង្គុយជិត
ចាក់កន្សែងបណ្តើរ រួចនិយាយពីនេះពីនោះឥតឈប់ឈរ ព្រោះនាងពុំចង់ឱ្យឱក
អផ្សុក ។

ឱកជក់បារីមួយភ្លាមរួចបង្ហូរផ្សែងខៗ គេសំលឹងតាមផ្សែងបារី ហាក់
ដូចជាអំណ្តូតអណ្តូងទៅទិសឋានតំបន់ណាពុំដឹងឡើយ ។ យូរៗគេគោះកំទេច
បារីក្នុងកន្ត្រា ។ កញ្ចក់ចមើលប្រុសសំណាញ់ម្តងៗ ។

នាងភ័យក្នុងចិត្តណាស់ក្រែងឱកនឹករលឹកទៅផ្ទះ ហើយលាចាកនាង ។
មួយសន្ទុះធំ ឱកបញ្ចេញវាចារកនាង ។

- នាងស្រីខ្ញុំនិកៗ ទៅហាក់ដូចជាចង់គូររូប ព្រោះខ្ញុំពីដើមមកដូចជាខ្ញុំ
បានរៀនវិជ្ជាខាងគំនូរដែរ តែពុំមែនគូរនឹងក្រដាសទេ គឺគូរលើផ្ទាំងសំពត់ ។
សូម នាងមេត្តារកទិញក្រណាត់មួយផ្ទាំងមក ទិញជក់និងពណ៌ទឹកគ្រប់មុខ ។

ខ្ញុំ ហាត់គូរលមើល ក្រែងបានល្អដាក់តាំងផ្ទះយើងលេង ។

នាងនិយាយប្រាប់បងនាង ។ អ្នកទាំងពីរក៏ស្រុះស្រួលបបួលគ្នាទៅទិញ ប្រដាប់ប្រដាខាងគ្រឿងតំនូរគ្រប់យ៉ាង ប្រគល់ឱ្យឱក ។ គេដាក់តុមួយនិងក្ដារ មួយបន្ទះរាងទ្រេតដូចក្ដារឈ្នួនសិស្សសាលា ។ រួចគេបោះផ្ទាំងសំពត់សម្រាប់ គូរភ្ជាប់ទៅលើក្ដារនេះ ។ ឱកតាំងងើបឡើងអង្គុយលើកៅអីដៃកាន់ជក់ជ្រលក់ នឹងពណ៌គ្រប់យ៉ាង ។ អ្នកវាសផាត់ចុះផាត់ឡើងមួយសន្ទុះក៏កើតទៅជាដើម ឈើភ្នំជ្រោះហូរចុះមកពីលើ សត្វឈ្នួន និងប្រើសចុះផឹកទឹកលើភ្នំ មានព្រះវិហារ កុដិ ហើយមានផ្សែងហុយផងពពកខៀវស្រងាត់ ព្រះអាទិត្យលិចបាត់ កំហាំងនឹងខ្នងភ្នំ ។ រដ្ឋ និងឯមឈរជញ្ជក់មាត់ ហើយស្រែកព្រមគ្នា ។

- យីអីល្អម្ល៉េះ ! នាងស្រែកហៅយាយតាឱ្យមកទស្សនាផង ។ ចាស់ ទាំងពីរក្រឡេកឃើញក៏តាំងសរសើរព្រមគ្នាថា ៖

- ខ្ញុំពុំដែលឃើញតំនូរអ្វីល្អប្លែកដូច្នោះទេ ! នេះរស់រវើកដូចសារភាពគូរ ទាំងប៉ុន្មាននៅចំពីមុខយើង ។ កូនទិញសំពត់ឱ្យច្រើនមក ប្រគល់ឱ្យក្លាយឱកគូរ ឈប់ឱ្យធ្វើការអ្វីទៅ ។ យកតែតម្លៃគូរដែលយើងលក់ឱ្យថៅកែល្មោនបាន ហើយ ។ ចាប់អំពីថ្ងៃនេះទៅឱកគិតតែអំពីគូរ ។ បងប្អូនទាំងពីរនាក់នាំតំនូរ យកទៅក្រុងលក់ចំណេញជាប្រាក់ ៤. ១០ ភាគ លើសការលក់បន្ថែមផង ។

ភាគទី ៦ ថ្ងៃរំលឹក

ចំនួនមួយខែហើយ, ដោយសេចក្ដីយកចិត្តទុកដាក់នៃកញ្ញាឯមក្នុងការ ព្យាបាលរោគដ៏បោធិកក៏សះជាស្រឡះ ។ គេឈរបានរួចដើរក៏ឥតមានឈឺ ។ គេសុំយកទូកអុំមួយអុំទៅខាងលើព្រោះជារដូវប្រាំង ។ ទឹកទន្លេមេតង្កក់ស្រក កន្លែងនោះមានថ្មដាមដូចជាជួរ ។ គេចង់ទៅគូរសារភាពផ្សេងៗ ឱ្យជាក់ដោយភ្នែក តា, យាយប្រគល់ទូកឱ្យ ។ នាងឯមសូមឱកទៅជាមួយ ។ គេពុំព្រមសោះ ព្រោះគេពុំចង់ឱ្យអ្នកស្រុកទិទៀនដោយតាមទំនៀមទំលាប់ខ្មែរ បុរស និងស្ត្រីពុំ អាចដើរតែពីរនាក់បានទេ ។ កំពុងតែជជែកគ្នាស្រាប់តែតាគាំឆ្លើយថា ៖

- ត្រូវតែឱ្យឯមទៅជាមួយ ព្រោះក្មួយពុំទាន់ជាជើងស្រួលបួលផង ។ កំលាំងក៏ពុំទាន់មាន បានប្អូនទៅជាមួយស្រួលហើយ គ្រាន់ជួយទប់បើស្រួលពុំ ស្រួលអ្វីទៅ ។

ឯមអរព្រឹត ។ ឱកទាល់គំនិតព្រមតាមពាក្យលោកតា ព្រោះគាត់មាន ប្រសាសន៍ត្រូវដែរ ។ អ្នកកំលោះ និងនារីទាំងពីរបបួលគ្នាឡើងទូក ។ ឱកអ្នក កាន់ចង្កូត, នាងខំអុំខាងមុខ ។ គេអុំទូកឡើងបញ្ជាស់ទឹកលុះតែដល់ថ្មដាដែល លិចដុះជាជួរ ឃើញតែទឹកសើរៗ ពីលើ ។ គេចង់ទូកនៅប្រាំងរួចគេបបួលគ្នា ឆ្លងដើម្បីមកអង្គុយគូរលើថ្មដា ។ ឱកកាន់ផ្ទាំងសំពត់ដែលរុំមូលព្រមទាំងក្ដារ ទ្រនាប់សម្រាប់គូរ និងប្រអប់ផ្ទាំង ។ នាងតោងដៃឱកដើរតាមក្រោយ ។ គាប់

មានអន្លង់ទឹកមួយនាងផុងជើងដូលទឹកស្កះត្រកងនាងជាប់ ។ រួចដាក់ឱ្យដើរ
កន្លែងទឹករាក់ ។ នាងបន្តិវាចា ៖

- ឱបងទឹក ! អម្បាញ់មិញកុំបានបងជួយទប់ខ្ញុំគ្រេចជើងបាត់ហើយ ។

- កុំមានប្រសាសន៍យ៉ាងនេះនាង ! នាងមានគុណនឹងខ្ញុំឥតរកអ្វីមក
ប្រៀបបាន ។ នាងស្រង់ខ្ញុំអំពីលង់ទឹក ។ នាងថែជីវ័យខ្ញុំ ។ នាងអាណិតខ្ញុំឥត
ឧបមា ។ គុណនាងពុំដឹងរកអ្វីសងបានទេ ។

- បងទឹកកុំនិយាយច្រើនពេក ។ បងឧស្សាហ៍នឹករឿងចាស់ដែលហួស
មកហើយណាស់ ។ ធម្មតាមនុស្សលោកការជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ជាករណីយ-
កិច្ចគ្រប់ៗ រូប ដែលបុរសស្រ្តីតោងប្រតិបត្តិទៅលើសង្គម, ជាតិ សាសនា និង
ព្រះមហាក្សត្រ ។

- ឱនាងស្រីប៊ុនបរិយាយមែន ! ឱកន្លើយវិញ ។

- កុំបញ្ជោរខ្ញុំពេកបងទឹក, យើងដើរឱ្យលឿនឡើង ។
គេដល់កន្លែងថ្មដាមួយផ្ទាំងធំ រួចគេបបួលគ្នាអង្គុយនៅទីនោះ ។

ឱកដាក់ក្ដារទ្រនាប់មានជើង ទប់ពីក្រោយបីរាងទ្រេតរួចលាតត្រដាង
ក្រណាត់ដែលគូរលើក្ដារនោះ បោះដែកគោលភ្ជាប់ទាំងបួនជ្រុង គេចាប់គូរភ្លាម
តាមសារភាពដែលគេឃើញ ។ នៅខាងមុខមានកុកជើងវែងកស្កួតដើរទើមៗ
ចាប់ត្រី ។ រុក្ខជាតិគ្រប់យ៉ាងខៀវស្រងាត់ដុះនៅខាងក្រើយម្ខាង ។ គេគូរទឹក
ដែលហូរ ថ្មីដែលលេចចេញអំពីទឹក សត្វដែលដើរចាប់ត្រី ។ នាងឯងអង្គុយជិត
ចេះតែបបៀតបន្តិចៗ មកលើទឹក ។ អ្នកកំលោះព្រីខ្លួនម្ដងៗ ដោយប៉ះសាច់

ត្រជាក់នារីដែលទន់ល្អកដូចសំឡី ។ គេគិតក្នុងចិត្តថា "ឱបុព្វជីមានក្លិនប្រហើរ
អើយ ។ អ្នកធ្វើឱ្យខ្ញុំបុកពោះក្រែកពេក ។ ខ្ញុំចង់តែថ្នាក់ថ្មមឥឡូវលើកបំពេរអ្នក
ជញ្ជាក់គ្រេបឱជារសអ្នកឱ្យអស់ពីចិត្ត តែខ្ញុំជាអ្នកបំរើអ្នកៗ មានគុណលើរូបខ្ញុំ
ខ្លាចអ្នកគិតថាខ្ញុំប្រមាថអ្នក ។ កុំតែប៉ុណ្ណោះខ្ញុំទប់ពុំបានទេ" ។ នារីដែលកំពុង
ទស្សនាសារភាពដែលទឹកគូរបញ្ចេញវាចាថា ៖

- "ឱ្យបង ! ទេសភាពនេះល្អណាស់ ។ បើអ្នកគូររូបខ្ញុំដាក់ភ្ជាប់ទៅលើ
ប្រហែលជាវិភិតតែល្អទៅទៀត ។ បងគូរបានឬទេ ?

ឱកឆ្លើយភ្លាម ៖

- បានអ្នកនាង ! ខ្ញុំអរណាស់បើអ្នកនាងព្រមឱ្យខ្ញុំគូរ ។ ខ្ញុំបំណងធ្វើ
ដូច្នោះដែរ តែខ្ញុំពុំហ៊ានខ្លាចអ្នកនាងថាខ្ញុំមើលងាយ ។

នាងធ្វើមុខត្រកូរ ។

- បងទឹក ! បងគ្មានអាសូរទ្រូងអូនសោះ ។ អូនតាំងអំពីស្រង់បងអំពី
ទឹកមកកាលណា ដូងវិញ្ញាណអូនដិតជាប់នឹងរូបអ្នកបង ។ ពុំគួរបងធ្វើព្រងើយ
ពុំឃើញសេចក្ដីស្នេហារបស់ខ្ញុំសោះ ។ ថាតែប៉ុណ្ណោះកញ្ចក់ខ្លួនទៅលើភ្នៅ
អ្នកកំលោះស្រក់ទឹកភ្នែកតក់ៗ ។ ឱកក៏យកដៃដូតទឹកភ្នែកឱ្យ, បីបមមួយ
រំពេច, រួចលូងដោយសំដីទន់ផ្អែម ៖

- ឱ អ្នកនាងជាទីគោរពរបស់ខ្ញុំ ! សូមអ្នកនាងកុំតូចចិត្តអ្វីនឹងខ្ញុំ ។ ខ្ញុំពុំ
មែនព្រងើយកន្តើយនឹងសេចក្ដីស្នេហារបស់អ្នកនាងឡើយ ។ ខ្លួនខ្ញុំក៏ស្រឡាញ់
អ្នកនាងតាំងអំពីដំបូងដែរ តែខ្ញុំតាំងចិត្តថាខ្ញុំឱ្យអ្នកស្រុកមើលងាយមានពាក្យ

ដំនៀលថា "នៅត្រង់ណាដុះត្រង់នោះ" ។ នេះហើយជាកំលាំងមួយធ្វើឱ្យទប់
សេចក្តីប្រតិព័ទ្ធរបស់ខ្ញុំចំពោះរូបអូន ។

ឯមតាំងអោបឱកវិតឡើង ។ ឱកទ្រាំពុំបានក៏អង្អែលសើៗ រាងកាយ
នាង ។ កាមភាគបំភ្លេចពេលវេលាអស់រលីង លុះត្រាតែព្រលប់ចុះមកសឹមៗ ។
ព្រះអាទិត្យបញ្ចេញរស្មីក្រហមផ្ទះនៅខាងលិច រួចហែងបាត់នឹងរនាំងដើមឈើ ។
យប់ត្រងាងអារាវខ្លាដល់ហើយ ។ អ្នកទាំងពីរភ្ញាក់ខ្លួនព្រើត រួចឡើងទូកអុីវិល
ទៅផ្ទះវិញ គេស្តាយពេលវេលាដែលគេបានក្របជញ្ជក់ឱជារសនោះណាស់ ។
សត្វស្លាបហើរចូលទ្រនំអស់ ។ យូរៗទូកអ្នកនេសាទត្រីអុំជិតឆ្នាំងប្តូងៗ ។

ឱក និងឯមដល់ប្រាំងមុខផ្ទះរួចបបួលគ្នាឡើងលើផ្ទះ ។ តាយាយ និង
រដ្ឋក្រឡេកមើលគំនូរក៏ឈរភ្លេចខ្លួន ។

- យីល្អណាស់ម្តងនេះ ! (គេថាព្រមគ្នា)

ឯមឆ្លើយវិញ ÷

- ស្នែកបងឱកថាគួររូបខ្ញុំដាក់លើផ្ទាំងសំពត់ជាលំអចែមទៀត ។
- យីឱកឯងគួរកើត ! នេះជាសំដីនាយរដ្ឋ
- បាទ កើតបង ព្រោះខ្ញុំពិដើមដូចជាធ្លាប់រៀនគួររូបមនុស្សដែរ ។

ភាគទី ៧ "មេញទាន់កុំជាន់កែង"

រាល់ថ្ងៃពេលរសៀលយូរជនទាំងពីរ អុំទូកត្រសងទៅគូរកន្លែងដដែល
កញ្ជាតាំងអង្គុយលើថ្មដាមួយដាក់ជើងទាំងសងខាងសើលើទឹក ។ នាងតែងខ្លួន
យ៉ាងឆើតឆាយ ។ ឱកដោយអំណាចស្រឡាញ់ហាក់ដូចជាមានព្រាយគំនូរមក
សណ្ឋិតនៅដៃ ។ គេគួររឹតតែបានល្អឡើងជាងពេលឯទៀត ។ អ្នកចាប់វាសធ្វើ
ជារាងស្រ្តីសើៗ ដំបូងរួចអ្នកតាំងផ្ចិតផ្ចង់ទម្រង់មុខ ។ មុខនាងឯមរាងមូលទ្រ-
វែង ។ ត្រចៀកមានទងសមនឹងមុខ ។ បបួរមាត់ក្រហមដូចសាច់ទឹម សក់
បំប្រះស្មារញ្ជបន្តិចៗផង ។

ចម្រុះស្រួចល្មមតាមលក្ខណៈមុខ ។ នាងល្អដូចជាស្រីឥណ្ឌានៅប្រទេស
ប៉ូប៉ៃ អើនេះបានចំជាល្អឱកនឹកក្នុងចិត្ត ។ អ្នកបំពេញកន្លែងដែលពុំសូវជិត ។
ជ្រលក់ពណ៌ក្រហមបន្តិចខ្សែវ រួចលឿងផាត់ចុះ ទាញឡើង វាសឆ្លេងវាសស្តាំ
ឥតឈប់ឈរ ។ មួយម៉ោងញួយរូបកញ្ជក់លេចឆ្នោលើផ្ទាំងសំពត់យ៉ាងរស់
រវើក ដូចជាមនុស្សស្រឡាញ់ ។

អ្នកមកគូរទីនេះអស់រយៈមួយអាទិត្យ ។ នៅពេលបង្ហើយ ។ ឱកឈប់
គួររួចអង្គុយប្រឡែងគ្នាជិតឯម ។ គេដេញគ្នាបែកទឹកខ្លាយ ។ ជួនកាលឯមធ្វើ
ជាដួល រួចឱកស្តុះទៅត្រកងឡើងចើបថ្កាស់នាងសើៗ ។ នាងខ្លឹតអោបអ្នក
កំលោះវិញហុចថ្កាស់ម្ខាងទៀត ឱ្យសង្សារនាងចើប រួចនាងសួរ ÷

- ឆ្មាញ់ទេបង ?

- ឆ្មាញ់ណាស់ៗ អូនអើយ

- ក្រែងឆ្មាញ់តែឥឡូវទេបង ។ យូរទៅណាយហើយ ។

- ទេពុំណាយទេអូន ! បងសូមធ្វើជីវិតបងនៅលើអូនទាល់តែអស់សង្ខារ ។ ដរាបណាជីវិតបងរស់នៅ ដរាបនោះសេចក្តីស្នេហារបស់បងទៅលើរូបអូនជាប់ជានិច្ចឥតប្រែប្រួល ។

កំពុងតែនិយាយអូនអើយបងអើយ ស្រាប់តែរដ្ឋមកឈរពីក្រោយ ។ អ្នកទាំងពីរភ្ញាក់ដូចជាគេកន្ត្រាក់ ។ ឯមអង្គុយស្រួលរួចនិយាយថា ៖

- យីបងរដ្ឋនេះគ្មានសំប្លែសោះ ខ្ញុំភ័យចង់ងាប់ !

- រដ្ឋសើចក្តាកក្តាយ ។ មងគិតថាឱ្យអូនឯងភ្ញាក់បានជាពុំមាត់ ព្រោះនៅពីតូចបងចាំណាស់ ម៉ែវាយចង់ងាប់បងធ្វើទីងមោងអុជចូលបន្ទប់អូនឯងៗ ស្រែកទាល់តែខ្មោចចូលមែនទែន ។ ចាំទេរឿងហ្នឹង ?

- ចាំ ចាំមែនហើយ ។ ពុកក៏វាយបងដែរ

រដ្ឋហៅអ្នកទាំងពីរថា ៖

- មកទៅផ្ទះយប់ណាស់ហើយ ។ ពុក និងម៉ែចាំផ្លូវញ៉ាំងយ ។ រដ្ឋអុំទូកមួយម្នាក់ឯង ។

ឱក និងឯមអុំទូកមួយពីរនាក់ ។ គេទាំងអស់វិលដល់គេហដ្ឋានក៏នាំគ្នាស្រស់ស្រាយបង្ហាញឥតរកអ្វីផ្ទឹមគ្មាន ។ ឱករួចឈាមក៏ចូលដំណេកបាត់ ចំណែកនាងឯមក៏ដូច្នោះដែរ ព្រោះគេចង់ទៅរកកន្លែងស្ងាត់រៀងខ្លួន ។

រដ្ឋចូលក្នុងបន្ទប់យាយតារួចឱ្យបា ៖

- ពុក និងម៉ែមិនត្រូវបណ្តោយឱ្យខកការទេ អំពីរឿងឱក និងឯម ។ ទាំងពីរនាក់ស្រឡាញ់គ្នាវាហើយ ។ ម៉ែចាំអីទៀតរៀបការឱ្យទៅ កុំឱ្យខកក្រោយខ្មាសគេ ។

- តាគាំយល់ព្រមតាមរដ្ឋ ។ តែយាយគង់ចេះតែចាប់អង្គ ១ ខែ ២ សិនចាំមើលគំនិតមារយាទឱក ។ រដ្ឋនៅស្ងៀមដើរចេញទៅក្រៅរួចចូលទៅបន្ទប់ខ្លួនទៅ ។

ព្រឹកឡើង គេតាំងរូបនាងឯមនៅបន្ទប់កណ្តាលទទួលភ្ញៀវ ។ រូបនោះល្អណាស់ ។ អ្នកណាក៏សរសើរស្នាដៃនៃយុវជនដែលប៊ុនប្រសប់ខាងគួរនោះដែរ ។ ជួនជានាយច្រើងឡើងមកភ្ញាក់ព្រើត ស្មានថាជារូបមនុស្សមែនទែន ។ គេសួរថា ៖

- អ្នកណាគួរនេះអារដ្ឋ ?

- ឱកគេគួរ ។

- យីល្អណាស់វើយ ! ច្រើងនឹកក្នុងចិត្តថាអញមកលាគេទៅរកស៊ីទីក្រុងនេះត្រូវហើយ ។ ព្រោះថាបើអញក្រដូចឥឡូវនេះ គេពុំឱ្យនាងឯមអញទេមុខជាបានទៅអាឱកហើយ ។ អញរកស៊ីមានបានវិលមកវិញ ។ គេឃើញប្រាក់កាសអញគេមុខជាលើកនាងឯមឱ្យអញពុំខាន ។

- អីប្រុសស្រីអញ្ជើញទៅណា ? ច្រើងសួរ ។

តាពួសរមាត់ចេញភ្លាម ។

- យីព្រឿងទេ ! ចុះមករកអីទាំងព្រឹកព្រហាម ?

- បាទខ្ញុំមកសូមលាអីប្រុសអីស្រី រដ្ឋ និងឯមទៅរករបរឯក្រុងភ្នំពេញ ហើយ ។

នៅពេលនោះយាយគង់ចេញមកដែរ ។ គាត់ពេញចិត្តនឹងព្រឿងចង់ឱ្យ ឯមយូរហើយ តែឯមពុំព្រមតាម នេះហើយដែលធ្វើឱ្យយាយគង់ពុំដោយតាម ពាក្យរដ្ឋនិយាយភ្លាមៗ ។ យាយតាឆ្លើយវិញព្រមគ្នា ៖

- ទៅចុះក្នុង សូមឱ្យទេព្ពាតន្ត្រប្រហូ និងគុណព្រះរតនត្រ័យជួយអ្នកឱ្យ រកស៊ីមានបានឈ្នះមារសត្រូវគ្រប់យ៉ាង ។

- បាទសាធុ ! ព្រឿងលើកដែលរួចចុះអំពីលើផ្ទះ ក្រឡេកមើលឆ្វេង ស្តាំ ឃើញឯមកំពុងគាស់ដើមចេកក្រោយផ្ទះក៏តម្រង់ស្ទើរទៅនាងរួចនាងក៏សួរ ថា ៖

- ទៅណាមកណាបងព្រឿង ?

- បងមកលានាងទៅភ្នំពេញ រួចមកភ្ជាប់ពាក្យថាពេលណាបងរកបាន ប្រាក់កាសច្រើនបងនឹងមកដណ្តឹងនាងហើយ ។

- ទេបងព្រឿង ! ខ្ញុំស្រឡាញ់បងដូចបងបង្កើត ខ្ញុំពុំព្រមទេ ។

- បងក៏ពុំព្រមដែរ ។ បងសុខចិត្តតែស្លាប់ ស្រលាញ់នាងឱ្យបាន ។

ថារួចព្រឿងចង់ស្ទុះទៅអាបនាង តែនាងគេចរហ័សរត់ញាប់ជើងស្លេក ទាល់តែដល់ផ្ទះ ។ ព្រឿងខឹងណាស់ព្រោះពុំបានប៉ះសាច់នារីដូចចិត្តបំណង ក៏ដើរ តម្រង់ទៅទូកដែលមានពូម៉ុកមីងម៉ែអុំជូនទៅទីក្រុង ។

ភាគទី ៤ អាចារ្យពិចារ្យ

ឱកនាប់រើតាយាយឥតមានឱ្យទាស់ចិត្តកន្លែងណា ។ គេឈប់ឱ្យធ្វើការ ដូចមុនៗទៀតហើយ ។ ឱកមានបន្ទប់តូចមួយយ៉ាងស្អាត ។ មានតុដាក់រាង ទ្រេតសម្រាប់គូរ និងប្រដាប់ប្រដាគូរគ្រប់យ៉ាង ។ មួយថ្ងៃៗ គេគូរឥតឈប់ ឈរ ។ គំនូរបុរសឱកបណ្តាលឱ្យថៅកែល្ខោនបាសាក់មកជាំគ្មានដាច់ សឹងតែ នឹករកពេលសម្រាកគ្មានផង ។ ប្រាក់កាសក៏ប្រមូលបានក្រាស់ក្រែល ពេលដែល ជាត់សោហ៊ុយផ្សេងៗ ក្នុងការទិញអីវ៉ាន់មកគូរ ។ ក្នុងកំឡុងបីខែគេរាប់ទៅ បានប្រាក់ចំណេញជាប់ជាង ៣.០០០ រៀល ប្រាក់ជាន់នោះមានតំលៃណាស់ ។ ឱកក៏និយាយដណ្តឹងឯមនឹងយាយតា ។ យាយតាមានធម៌សប្បុរសក៏បង្វែរ ប្រាក់ចំណេញឱ្យឱក ។ ឱកទិញដីមួយក្បាល រួចសង់ផ្ទះឈើប្រក់ក្បឿងបីល្វែង ជូនជាជំនូនដាក់ដៃនាងឯម ។ តាយាយក៏បង្វែរផ្ទះនោះឱ្យដល់អ្នកកំលោះវិញ ។ គេរកគ្រូគន់គូរខែថ្ងៃ ទើបឃើញល្អក្នុងខែកត្តិកនេះ ។ ឱកខំរៀបរៀងតែងផ្ទះ ដែលខ្លួនធ្វើដូចជានៅទីក្រុង ។ អ្នកទិញកៅអី ៥ និងតុមូលមួយដាក់បន្ទប់ កណ្តាលដែលសម្រាប់ទទួលភ្ញៀវ ។ អ្នកទិញត្រែបេង និងទូដាក់ខោអាវព្រម ទាំងតុសំអាងខ្លួនមានកញ្ចក់ឆ្លុះមុខដាក់ក្នុងបន្ទប់ដេក ។ បន្ទប់មួយទៀតអ្នក ដាក់ក្តារដើរសម្រាប់ទទួលភ្ញៀវដែលចង់សំណាក់ផ្ទះអ្នក ។ ឱករៀបចំផ្ទះបាយ

មានចង្រ្កានពីរបីព្រមទាំងទូលំណាញ់ដាក់បាន ។ ផ្ទះបាយក៏ទូលាយទៀតដោយ
គេរៀបបន្ទប់មួយជាប់នៅនោះយ៉ាងស្អាតសម្រាប់បរិភោគ ។ នាងឯងដែល
បានបាក់រាំងទ្វារបង្ហូរទឹក ក៏ប្រគល់ឱ្យគូបញ្ជាចិត្តនាងយកមកតុបតែងផ្ទះឱ្យ
សមសួន ។

លុះដល់ខែកត្តិកចូលមក តាគាំយាយគង់ក៏រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍កូនក្រមុំ
គាត់និងឱកជាប្តីប្រពន្ធ ។ ចាស់ទុំក្មេងប្រុសស្រីតូចធំបានមកជាអ៊ីកធីកក្នុងពិធី
បុណ្យនោះ ។ យើងពុំបាច់និយាយឱ្យវែងទេអំពីរបៀបការខ្មែរ ។ អ្នកអានអាច
ជ្រាបគ្រប់គ្នា តែយើងសូមជំរាបថា នៅពេលផ្ទឹមឱកស្រក់ទឹកភ្នែកដោយនឹក
ស្រណោះខ្លួនដែលកំព្រាឯកា គ្មានព្យាតិណាមួយមកជួយជ្រោមជ្រែង ។

ពេលយប់អ្នកដេកក្នុងរោងផ្កាស្លាគ្រលុំភ្លុយខ្សឹកខ្សួល នៅពេលដែលគេ
លេងភ្លេងការមានបទសំពោង កាត់ត្រើយ និងផាត់ជាយជាដើម ។ បូរាណតែង
ប្រដៅកូនចៅ "កុំឱ្យមានយំ, មានស្រណោះ មានទាស់ទែងគ្នាក្នុងពេលអាពា-
ហ៍ពិពាហ៍ព្រោះដើម្បីកុំឱ្យមានព្រាត់ប្រាសគ្នាបាក់បែកគ្នា" ។ យើងចាំមើលតើ
ពាក្យនោះពិតឬទេ ? អ្នកអានគង់ជ្រាបនៅពេលក្រោយតទៅនេះ ។

ដល់រួចពិធីការគ្នារួចហើយ, ប្តីប្រពន្ធក៏ឡើងទៅនៅផ្ទះថ្មីដែលសង់រៀត
ជាប់នឹងយាយតាដែរ ។ រដ្ឋជាប់ងក៏ខំមកជួយបោសច្រវះរួចដំណាលលេងនឹងឱក
ថា ៖

- ដល់បងការប្រពន្ធអូនឯងជួយបងឱ្យមែនទែនណា

- បាទបង, ខ្ញុំជួយដល់ទៅលាងបានផង ។ នេះសំដីឱក ។
នាងឯងមកកាត់ទៀតថា ៖
- យីត្រូវទុកឱ្យបងឱកធ្វើចុងភៅ គាត់អួតប្រាប់ខ្ញុំថាគាត់ប៊ុនស្លដណ្តាំ
ណាស់ ។

បងប្អូនទាំងបីនាក់ក៏សើចក្អាកក្អាយ លាន់រំពេងទៅលើផ្ទះជិតខាង ។ គេ
ជួយសើចតមកទៀតដោយឥតដឹងរឿង ។

ពួកក្មេងៗ មកចោមអ្វីអរពេញផ្ទះឱក ព្រោះគេស្រលាញ់ដោយពេល
យប់ឱកប្រមូលក្មេងៗ នៅជិតខាងមកបង្រៀនអក្សរខ្មែរ ព្រមទាំងអក្សរបារាំង
ឱកភ្លេចតែឈ្មោះខ្លួន និងទីលំនៅឪពុកម្តាយឯចំណេះវិជ្ជាវិញ គេរពួកបានបន្តិច
ម្តងៗ ឥតឈប់ឈរ ។

ប្តីប្រពន្ធថ្មីថ្មោងស្រលាញ់គ្នាណាស់ ។ គេទៅណាមកណាទាំងគូ ពុំដែល
បែកគ្នាមួយនាទីណាឡើយ ។ ថ្ងៃសីលគេបច្ចុលគ្នាទៅវត្តសុំសីល ។ រាល់ល្ងាច
ឱក និងឯមនមស្តារថ្វាយបង្គំព្រះរតនត្រ័យពុំដែលដាច់ ។ យាយតាសប្បាយ
ចិត្តដោយកូនប្រសាប្រកបដោយសម្មាទិដ្ឋិ ចេះទាំងផ្លូវលោកកិយ និងលោកុ-
ត្តរៈ ។

ឱកមានចាប៊ី ហៅ "មង្គុលីន" មួយ ទ្រ វិយុទ្ធក្នុងមួយ ពេលខែភ្នំអ្នក
ដេញឱ្យប្រពន្ធស្តាប់ រួចអ្នកកូតទ្រព្យស្តរក្រលួចតាមខ្យល់ ។ អ្នកសំឡឹងព្រះច័ន្ទ
ប្រពន្ធអ្នកឈរផ្អែកក្បាលទៅលើដើមទ្រូងអ្នករួចគេតោងកអ្នក, ទើបញ្ជីញក់

អ្នកទាល់តែឱកទ្រាំពុំបានត្រកងខ្លួនស្រីចូលបន្ទប់ ប្រឡែងគ្នាដូចកូនក្មេង ។ ឱ
មនុស្សក្នុងលោក គេគ្មានគិតដល់ទុក្ខដែលមានទៅអនាគតឡើយ ។ ពេលដែល
គេប្រសព្វនូវសេចក្តីសុខ ។

ភាគទី ៩

មនស្សានៃជនបរទេស ៤ នាក់

នៅកោះឧកញ៉ាតី

យើងសូមស្នេហ៍អំពីនាងឯម និងឱក ដែលបានក្រេបជញ្ជក់នូវសេចក្តី
សប្បាយរីករាយលើកោះឧកញ៉ាតីសិន ។

សូមនិយាយអំពីលោកប៊ែកណា (Bernard) ដែលជាសាស្ត្រាចារ្យជាន់
ខ្ពស់នៅសាលាគំនូរប្រទេសបារាំង ។ លោកបានច្បាប់ ៦ខែដើម្បីសម្រាកខ្លួន
លោក ។ លោកអញ្ជើញមកលេងស្រុកខ្មែរដើម្បីទស្សនាអង្គរវត្ត ដែលជាស្នាដៃ
នៃបុព្វបុរសខ្មែរយើងក្នុងសម័យបុរាណ ។ លុះលោកត្រឡប់អំពីខេត្តសៀមរាប
វិញលោកចូលមកក្រុងភ្នំពេញ ។ ពួកម៉ាកលោកដែលនៅទីក្រុងបានបបួល
លោកទៅលេងនៅកោះឧកញ៉ាតី ។ អ្នកដែលប្រុងប្រៀបទៅមានគ្នាបីនាក់.
បួននាក់ រាប់ទាំងលោកផង គ្មានគិតអ្នកកាន់ចង្កូតទេដែលឈ្មោះពូសែម ។ ពួក
ម៉ាកលោក បីនាក់នោះសុទ្ធតែសាស្ត្រាចារ្យបង្រៀនដូចលោកដែរ គឺឈ្មោះ
លោក ពុយសានិស (Pujanisclé), លោកអាស់ប៊ែ (Albert) និងលោក សឹង
(Jean) គេឡើងកាណូតតូចមួយបើកលឿនសំដៅចំពោះទៅកោះ ។ ដល់
ហើយក្មេងៗ ក៏រត់ឈូឆរមកព័ទ្ធជុំវិញ ព្រោះក្មេងអស់នោះពុំសូវដែលឃើញ
បារាំងទេ ។ អ្នកទាំងបួន ដើរពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយ គេចូលចិត្តចូលមើលនារីខ្មែរ

ត្បាញសារុងសូត្រ ឬជាម្ចាស់ណាស់ ម្នាក់ៗ ទិញពីរ, បីរៀងខ្លួនដើម្បីធ្វើទៅស្រុក
 ទុកជាអនុស្សាវរីយ៍ ។ រួចហើយគេដើរទៅទៀត ។ ដល់ក្រឡេកឃើញផ្ទះឱក
 និងឯមដែលតុបតែងប្លែកអំពីគេ អ្នកទាំងបួននាក់ក៏សំដៅស្នែរទៅរកផ្ទះនោះ ។
 ដល់មុខផ្ទះ លោកប៊ែកណា សំឡឹងបន្ទប់កណ្តាលសម្រាប់ទទួលភ្ញៀវ ឃើញរូប
 នាងឯមគួរនឹងផ្ទាំងសំពត់ ។ លោកឈរភ្លេចខ្លួនខំគន់មើលឥតព្រេចភ្នែក រួច
 លោកលាន់មាត់ជា ភាសាបារាំងប្រាប់គ្នាលោកថា ល្អណាស់ៗ រូបដែលតាំងនោះ
 លោកចង់លប្រាប់ ។ គ្នាលោកក៏សរសើរដូចលោកដែរនូវស្នាដៃអ្នកគូរ ។ លោក
 ក៏សុំនាងឯមឡើងមើល ។ ដល់ទៅជិតលោកស្គាល់ភ្លាម ថាអ្នកគូរនេះជាស្នាដៃ
 កូនសិស្សលោកម្នាក់ជាតិខ្មែរ ដែលត្រឡប់មកស្រុកជាង ១ ឆ្នាំហើយ ។
 លោកខំគន់រកណាស់ដែរតែពុំប្រទះភ្នែកសោះ ។ លោកអរពេកដោយបំណង
 លោកមកអំពីនាយ បានប្រកបដូចសេចក្តីប្រាថ្នា ។ លុះឱកត្រឡប់អំពីភូតទឹក
 ទន្លេដល់ផ្ទះលោកស្ទុះទៅចាប់ដៃដោយរូសរាន់ ។ តែឱកនៅព្រងើយឥតមាន
 ទទួលនូវសេចក្តីសប្បាយរបស់គ្រូគេឡើយ លោកប៊ែកណាសួរជាភាសាបារាំង៖

- អ្នកស្គាល់ខ្ញុំទេ ?
- បាទខ្ញុំស្គាល់ទេ ឱកឆ្លើយវិញ ។
- អ្នកឈ្មោះអ្វីឬ ?
- បាទទេ ខ្ញុំឈ្មោះឱក ។
- លោកត្រង់ដាក់មុខស្រពោនទៅវិញ ។ គាត់នឹកក្នុងចិត្តថាហេតុអ្វីក៏វាពុំ
 ស្គាល់អញ ។ វាជាកូនសិស្សអញប្រាកដ ។ អញចាំច្បាស់ណាស់ ។ វាហ្នឹងហើយ

ឈ្មោះអ្វី ។ យីចំឡែកមែន ! លោកអេះក្បាលរូចខំសង្កេតហើយសង្កេតទៀត
 ពីក្បាលដល់ចុងជើង លោកពុំអស់ចិត្តឡើយ ។ លោកសួរថែមទៀត ។

- អ្នកដែលទៅរៀនវិជ្ជាគំនូរនៅស្រុកបារាំង ឯក្រុងបារីសទេ ?
- បាទទេ ខ្ញុំពុំដែលទៅរៀនឯស្រុកបារាំងឡើយ ។
- យីម្តេចយ៉ាងនេះ ! ចុះរូបនោះអ្នកណាគូរ ?
- បាទខ្ញុំគូរ
- អ្នកចេះអំពីណា ?
- បាទខ្ញុំចេះតែតូរៗទៅ ។
- លោកហួសចិត្តក៏នៅស្ងៀម ។ មួយស្របក់ធំ លោកនិយាយទៀត ៖
- អ្នកលក់រូបដែលគូរនោះឱ្យខ្ញុំបានទេ ?
- បាទពុំបានទេ ។
- ខ្ញុំឱ្យថ្លៃអ្នក ៥០០រៀល ។
- ប៉ុន្មានក៏ខ្ញុំពុំលក់ដែរ ។
- ឯមសួរឱកវិញតើគេសួរអ្វី ។ ឱកប្រាប់ថាគេសុំទិញរូបនាងឱ្យថ្លៃ ៥០០
 រៀល ។ នាងរុញឱ្យឱកលក់ទៅ ។ យាយតាក់អង្វរឱកឱ្យលក់ដែរ ព្រោះបាន
 ថ្លៃណាស់ទៅហើយ ។ ឱកឆ្លើយវិញ ៖
- បើខ្ញុំលក់ខ្ញុំគូរយ៉ាងនោះពុំបានទៀតទេ ។ ក្នុងជាតិនេះខ្ញុំគូរល្អបានតែ
 ម្តងហ្នឹង ព្រោះពេលនោះខ្ញុំមានសេចក្តីស្នេហាដោយពោរពេញចំពោះរូបឯម ។
 តាប្រាបវិញ ៖

- គួរពុំបានក៏ហិចុះទៅចុះកូនអើយ ! លក់ទៅ, យើងក្រទុកធ្វើអ្វី ។ បើ
រូបមួយផ្ទាំងតំលៃដល់ទៅ ៥០០រៀល ហើយ ។

ឱកធ្វើមុខស្ងួត ។ ទាល់គំនិតអ្នកក៏ព្រមលក់រូបជូនដល់លោកប៉ែកណា ។
ឯមដោះរូបរួចម្សិលប្រគល់ទៅលោកគ្រូៗ រាប់ប្រាក់ឱ្យភ្លាមព្យញ្ជឹមអរគុណជាពន់
ពេក ព្រោះគាត់ដឹងតំលៃរូបដែលមានទឹកដៃតែម្តងៗ ទេក្នុងមួយជីវិត ។ ឱក
ស្រងូតស្រងាត់ឥតឧបមា ។ អ្នកទាំងបួននាក់លាម្ចាស់ផ្ទះ រួចឡើងកាណូតត្រ-
ឡប់ទៅភ្នំពេញវិញ ។

